

Testament Katarů

SPIRITUALITA VYSVĚTLENA RACIONÁLNĚ

Předmluva k českému překladu: Testament byl původně sepsán v roce 2006 v angličtině. Do slovenčiny byl přeložen v roce 2010. Slovenský portál „Cez Okno“ jej zveřejnil v období mezi 30.05.10 a 21.06.10 Velké díky „Rahuntě“ za zrození překladu v češtině, přičemž mi bylo potěšením promyslet si ho i v tomto kulturně bohatém jazyce v červenci 2010, v Británii. Věnováno památce mého otce.

Kataři si zvolili v třináctém století být upáleni zaživa, než by se vzdali učení Božího Řádu, které se Vám touto písemností zpřístupňuje. Odepřely nabízenou milost za cenu zaprodání svých znalostí, a zpívajíc, vpochodovali do ohně s vědomím, že větší bohatství než je poznání Duše neexistuje. Kataři nepřesvědčovali nikoho slovy. Jejich učení se rozšiřovalo silou jejich příkladu. Děkuji Vám za citlivý přístup k jejich dědictví, jehož hodnotu rozpozná ten / ta, komu náleží a komu pomůže následovat jeho / její poslání.

Upozornění: Tato písemnost podává svůj obsah v co nejmenším počtu slov. Na to, aby ho člověk pochopil, je třeba ji číst postupně a zastavit se nad každou myšlenkou ve vlastním srdci, než se postoupí k další.

Pokud chcete vědět více na toto téma, prohlédněte si stránku <http://dhaxem.com> Dotaz můžete adresovat na: info@dhaxem.com

Corascendea, Cheltenham, 20. července 2010.

Corascendea, Cheltenham, 17. júla 2010.

BOŽÍ ŘÁD

Corascendea, Moderní učitel poznání Katarů

20 února 2006 se lidstvu postoupilo sedm Zákonů Vesmíru spolu se sedmi Božími Zákony. Dohromady představují Boží Řád. Jejich zvěstování ohlásilo vstup do Duchovního věku. Poté, co všechny tři Boží Duše dokonali svou vlastní cestu vývoje, nejdůležitější přelom nastane ve chvíli, kdy třetí Duše převezme své poslání jako představitel subjektivního Boha na Zemi.

Duchovní věk se bude vyznačovat přijetím principu, že jednotlivý život přinese jen to, co si Duše vysloužila, a že skutky a myšlenky dneška představují základy budoucích zkušeností. To co se zdá být osudem lidstva, se skládá ze součtu zkušeností, které si vysloužil každý jednatel zahrnutý do počtu. Jedná se tedy o osudy jednotlivců jevící se kolektivně. Takový kolektivní vývoj se zrychluje, čímž se koloběh lidstva více přibližuje ke svému naplnění.

Pro lidské Duše první fáze vývoje se poslední soud rychle přibližuje. Duše si uvědomují, že další příležitosti už nebudou. Proto se každá Duše snaží využít ty příležitosti, které ještě zůstávají. Toto povědomí mezi Dušemi vyvolává zrychlení nárůstu poznání a současně i očišťování každé Duše toužící po nesmrtelnosti. Boží Zákony povolují každé Duši takové možnosti dosažení vlastních cílů, jaké si vysloužila předchozími myšlenkami a skutky. Následující generace Duší již vstupuje do procesu na to, aby postupně přebrala další etapu. Každá nová generace Duší pak posune dosažené výsledky na vyšší hladinu výdobytků v rámci provádění každé následující fáze duchovního vývoje.

Koncept obsahuje informace dříve nezveřejněné v náboženských nebo duchovních textech, přičemž dává do souvislosti a vysvětluje mnohé existující předpoklady. Na rozdíl od jiných doktrín my Vás zde nežádáme, abyste přijali nebo slepě uvěřili obsahu. Pokud však rozpoznáte v závěti pravdu, kterou jste možná i podvědomě hledali, objevíte nový a cennější cíl vlastního života.

PŮVOD TESTAMENTU Ve třináctém století, poté co nabyl osvícení, století před jinými, Thomas De Montségur, který byl starší inkarnací první Božské Duše, sepsal rozsáhlé Zákony Vesmíru, jež mu byly postupně odhaleny. Thomas byl vůdcem Katarů. Ačkoli práci na této písemnosti dokončil v roce 1242, jejímu rozšíření bránilo soustavné pronásledování křížáckými vojsky pod vedením papeže a francouzské šlechty ze severu Francie. Další dvě Duše předurčeny pro Božstvo, které se vtělili s Thomasem, se stali jeho příbuznými. Více než 1200 let po Kristu, na příkaz církve, Thomas byl upálen za živa 16. března 1244 za šíření učení Krista. Jeho dva příbuzní, z nichž jeden byl pozdější inkarnací Kristovou, zahynuli s ním, zatímco unikali ohni. Útok na pevnost Montségur vedl Hughes des Arcis, který osobně dohlédl na smrt všech třech inkarnací Duší, které byly na cestě k Božskosti. Po brutální genocidě Katarů Thomasovi písemnosti nebyly nalezeny. Během následujících 800 let bylo lidstvo připraveno o vědomosti, které jeho písemnosti obsahovaly. Pro vstup do duchovního věku bylo jejich plné znění odrážející terminologii současnosti zprostředkované autorce.

PŮVOD Při vzniku Vesmíru existovaly obojí, pozitivní a negativní energie. Každá z energií měla své místo, a obě byly uplatňovány podle pravidel stanovených objektivním Bohem. Objektivní Bůh je nevědomá, všemocná síla, jejíž přítomnost se projevuje v Zákonech, které ovlivňují Vesmír. Na to, aby se zachovala rovnováha, bylo o málo více negativní energie. Pokud by podíl energie byl býval stejný, byly by pozitivní energie v převaze, protože jsou mocnější. První a nejdůležitější Zákon Vesmíru je, že **Pozitivní energie je silnější než negativní energie**. Negativní energii není dovoleno zvítězit.

(Tento Zákon platí bez výjimky na úrovni Vesmíru. V jednom lidském životě se však může zdát, že neplatí, dočasně může zlo zvítězit. Láska a dobro jsou však silnější než zlo a nenávisť.)

První formy života byly bez povědomí, a proto bez zla. To znamená, že byly čisté, a nejmenší jednotky pozitivní energie se do nich soustředily. Tyto vnitřní energie se časem staly vlastně právní existencí. Duše se zrodila. Jádro každé Duše je kladné. Povědomí přežilo tělesnou smrt forem života, v nichž přebývalo, po čem hledalo vstupy do nových forem života. Tím povědomí rostlo a vyvíjelo se.

Obrát nastal v bodě, kdy si povědomí vyvinulo schopnost vytvářet si představy, které nesouvisely přímo s existencí fyzické podoby, která byla jeho nositelem. Tyto formy začali přemýšlet, a poté, co si uvědomili svou vlastní existenci jako odlišnou od jiných, naučili se porovnávat své vlastní rysy s rysy jiných forem. Povědomí si začalo vytvářet představy a touhy, a zrodilo se sobectví. S ním přišlo i pokušení. Bez znalostí Zákonů Vesmíru se tyto formy života stali nositeli negativních energií. Do povědomí pronikly žárlivost, chamtivost a nenávisť, a tím se začala dlouhá cesta utrpení.

Duše, které odolávali pokušení lépe než jiné, se staly silnějšími. Byly schopny vstřebávat do svého jádra více pozitivní energie, zatímco Duše otevřené negativitě bývaly malé a vyčerpané. Vynahrazovaly si to vyhledáváním přítomnosti jiných, podobných Duší, a postupně se začaly seskupovat proti silnějším Duším. **Podobné se vzájemně přitahuje**, je druhým Zákonem Vesmíru. Další přelom nastal tehdy, když si některé Duše uvědomili souvislost příčiny a důsledku, přímo spojené s jejich vlastními skutky. Všimli si, že jejich vlastní negativní skutky vedly k utrpení. Tehdy se začal proces seskupování Duší na odlišných hladinách znalostí a schopností.

V průběhu narůstání rozdílů mezi Dušemi, tři Duše se staly nejpokročilejšími ve svých znalostech, a v důsledku toho se ocitli být nejschopnějším povědomím ve Vesmíru. Jejich společný potenciál po čase zahrnul plný rozsah všech možných dovedností potřebných k dosažení vševědoucnosti a všemohoucnosti na subjektivní úrovni. Při dosažení vševědoucnosti se tyto tři Duše sjednotily s Bohem a stali se subjektivním všemocným Bohem. Od té doby se Boží moc zvětšuje o Boží vůli, která se projevuje v Božích Zákonech. Na rozdíl od Zákonů Vesmíru, které mají nevědomý původ, a proto nemají vůli, Boží Zákony jsou odvozeny od poznání získaného lidskými zkušenostmi. O žádné části Zákonů není možné vyjednávat. **Nárůst povědomí vede k nárůstu moci**, je třetím Zákonem Vesmíru. Když se subjektivní Bůh stal výkonným Bohem, lidstvo vstoupilo do nové epochy svého vývoje, do Duchovní doby. Tato epocha začala odhalením dvou skupin Zákonů, o nichž nelze vyjednávat, a které jsou Božími Zákony. Po staletí se za vstup do Duchovní doby považovala první dekáda dvacátého-prvního století. Duchovní doba bude charakterizována zrychleným nárůstem

povědomí pod vedením subjektivního Boha. **Získání všech znalostí částí povědomí vede k zrychlenému nárůstu celého povědomí**, to je čtvrtý Zákon Vesmíru.

Až nastane období, kdy si veškerá jednotlivá povědomí osvojí všechny stávající znalosti, a když se plně očistí, tehdy se všechny Duše stanou jedním, a jedno s Bohem. **Pokud povědomí zůstává neúplné, je potřebný vývoj**, je pátým Zákonem Vesmíru. Na epochu, kdy se Bůh stane výlučnou existencí, bude třeba z časového hlediska ještě čekat miliony let. Dokud se tak nestane, všechno a každé povědomí musí projít očištěm. Duše, které vzdorují vývinu, si pouze prohlubují vlastní utrpení a bolest. Závěrečný boj mezi dobrem a zlem bude sestávat z očištění všeho povědomí od nečistých úmyslů prostřednictvím utrpení. V důsledku expozice mimořádné bolesti, zlo se stává neškodným, a přeměňuje se zpět do podoby neutrální energie. **Negativní energii je možno zneutralizovat jen její vystavením negativní energii**, to znamená, že zlo v povědomí je možné zneškodnit pouze expozicí utrpení, je šestým Zákonem Vesmíru. Veškerá negativní energie, která se v průběhu tohoto procesu uvolní, se přemění na svou původní formu, v níž nebude představovat nebezpečí pro nikoho. Po tom co se tak stane, utrpení přestane existovat a láska zvítězí. Sedmý Zákon Vesmíru zní, že **Negativní energie jsou neškodné, pokud jim není dovoleno stát se součástí povědomí**.

Sedm Zákonů Vesmíru:

- **Pozitivní energie je silnější než negativní energie**
- **Podobné se vzájemně přitahuje**
- **Nárůst povědomí vede k nárůstu moci**
- **Získání všech znalostí částí povědomí, vede k zrychlenému nárůstu celého povědomí**
- **Pokud povědomí zůstává neúplným, je nutný vývin**
- **Negativní energii je možno zneutralizovat jen její vystavením negativní energii**
- **Negativní energie jsou neškodné, pokud jim není dovoleno stát se součástí povědomí**

Poznání, které následuje, se dále vztahuje na události a Zákony, které platí pro Duchovní věk.

KONCEPT Každý skutek a každá myšlenka jsou zjevné. Na úrovni Duše se úmysly projevují v řeči barev, a síla úmyslů v síle usměrněné energie. Myšlenka se jeví ve formě energie určité barvy a intenzity, kterou vysílá do prostoru myslící stvoření. Duše jsou posuzovány nejen podle jejich skutků, ale i podle jejich úmyslů. Každý dostane to, co si zasloužil. Mnohé z principů spirituality jsou obsaženy v buddhismu. Její prvky se vyskytují i v ortodoxním křesťanství.

DUŠE je povědomí sestávající z jedinečné kombinace znalostí nabytých zkušenostmi. Plné pokračování totožnosti Duše existuje mezi časovými úseky vtělení, a stavy mimo těla. Během krátkých úseků vtělení, Duše podrobuje zkouškám zralosti svou moudrost a získává nové zkušenosti, na stejném základě jako by si žák ověřoval své znalosti fyziky v experimentální laboratoři. Osvojení složitějších poznatků vyžaduje zkušenosti více životů. Složité poznatky se rozvíjejí v různých situacích na to, aby si Duše měla možnost upevnit jejich pochopení z co největšího počtu úhlů. Síla Duše narůstá s každým zvládnutým úkolem. Očištěná a úplná Duše již tělesných zkušeností není třeba. Protože cesta k úplnosti je velmi náročná, málo Duší se na ni zaváže. Většina Duší se spokojí s pohodlnější a lehčí cestou vlastní neúplnosti, zatímco se ve svém růstu zaměřují na oblasti činností, pro které si Duše vyvinula přirozené vlohy. Poté, co dosáhnou přiměřenou hladinu schopností ve své náplni, a po očištění, i tyto Duše tělesné zkušenosti již nutně potřebovat nebudou.

Jejich cílovou úlohu však lze popsat jako výkonnou, zatímco úkoly Duší, které dosáhnou vlastní úplnosti lze popsat jako tvůrčí se schopnostmi vést druhé.

Úplná Duše má znalosti a schopnost dopracovat se bez pomoci druhých k odpovědi na každou situaci, pro kterou odpověď vyplývá z předchozích poznatků. Taková Duše si osvojí veškeré vědomosti, ke kterým je možné se dopracovat ze všeho existujícího poznání. Nicméně ještě vyšší forma poznání, než je úplné poznání, existuje. Nejvyšší formou povědomí je dokonalost. Dokonalá Duše má schopnost dopracovat se ke správnému uzávěru v každém případě, dokonce i vzhledem k úkolům, kterých se předchozí poznání ještě nedotklo. Dokonalá Duše není jen nositelem všech stávajících znalostí, ale také tvůrcem nových znalostí. Duše, která se stane dokonalou, se stane jedno s Bohem. Dokonalá Duše je také čistší než jakákoli jiná Duše. Jen tři Duše byly předurčeny pro dokonalost.

Stvořitel Na duchovní úrovni energie je jedinou existencí. Protože Duše proměňuje své myšlenky na energii, Duše, která je schopna vytvářet poznání, vytváří novou skutečnost pro sebe a pro ostatní. Tedy subjektivní Bůh, dokonalá Duše je Stvořitelem.

Zrození Lidstva Existuje mnoho forem Duše. Každá forma představuje Duši různé velikosti s různou úrovní schopností. Technické vymoženosti dávných civilizací byly výsledkem vysoké úrovně dovednosti. Podle duchovních Zákonů lidstvo, jako plod vývoje Duše, se zrodilo okolo bodu, když si nejrozvinutější forma Duše vyvinula dostatečné vnímání hodnot soucitu a lásky na to, aby si začala budovat své cíle a struktury kolem nich. To se stalo v čase, který v chronologickém významu můžeme určit jak jen asi před 2600 lety. Každý odkaz na vývoj lidstva v této písemnosti se vztahuje na události, které se začínají zhruba od toho bodu.

Skupiny Duší Asi v té době kdy se zrodilo lidstvo, do povědomí vstoupila touha po seberealizaci a rozhodnutí, zda a jak ho Duše dosáhne, bylo ponecháno na Duši samotné. Přirozenou cestou se objevily dva druhy přístupů, v důsledku čehož se miliony stávajících Duší začlenili do dvou hlavních skupin. Jedna se vyvíjí na základě následování předplánované cesty. Duše z této skupiny se snaží dopracovat ke svému stanovenému rozsahu znalostí podle předurčeného plánu. Jednotlivé inkarnace takové Duše mají předem stanovený účel. Duše obvykle zažívají více potíží a utrpení, avšak zavazují se na náročnou cestu učení s vědomím, že zvolená cesta je toho hodna.

Nicméně skupina, která vznikla jako větší co do počtu, přenechala svůj osud pokusu a omylu. Duše, které tvoří tuto skupinu, se přiklánějí k přesvědčení, že omezení na určité cíle v jednotlivém životě s sebou přináší i omezení příležitostí. Možnost ponechání všech příležitostí trvale otevřenými se jim zdála být slibnější. V bodě, kdy zkušenosti ukazují, že předplánovaná cesta přináší více hodnotných výsledků, příležitosti vtělení prostřednictvím kterých pokročit těm, kteří udělali na vlastní cestě málo pokroku, byly již omezené. Vysoce disciplinovaným Duším ze skupiny pokusu a omylu, takovým, které vlastním úsilím dosáhly povzbudivý objem poznání, bylo povoleno se začlenit do předplánované skupiny na úrovni odpovídající každé takové Duši. Dvě Duše ze skupiny pokusu a omylu se zcela bez pomoci druhých dostali do šesté skupiny, což jim umožňuje dokončit si svůj růst mezi 300 nejpokročilejšími Dušemi z Jednoho. Jedno je konečné místo pobytu naplněného láskou a klidem, které je prorokované náboženstvími.

Na základě rozdílů, které již existovaly v úrovni vývoje Duší na předplánované cestě, tato skupina se dále rozdělila do šesti podskupin. Rozložení v nich se podobá pyramidě. Duše v každé vyšší vrstvě získali vyšší úroveň znalostí, zkušeností, a naplnění, jako skupina pod nimi. Pozice v prvních třech vrstvách lze dosáhnout pouze na základě znalostí. Pozice ve čtvrté skupině a vyšší vyžaduje nejen znalosti, ale i přijetí odpovědnosti za druhé. Pozice v páté skupině a vyšší vyžaduje nejen vyšší úroveň odpovědnosti, ale od Duše aspirující na místo v těchto vrstvách se také očekává, že podstatně přispěje vlastní prací a vlastními vymoženostmi k pokroku znalostí lidstva. Tuto úroveň dosáhnou jen nadané a těžce pracující Duše, jakých je k tomuto bodu okolo tři a půl tisíc.

Milióny Duší patří do první vrstvy v základně pyramidy. Tyto chápou svou vlastní existenci. To jsou minimální znalosti, které Duše potřebuje mít na to, aby mohla přebývat samosprávně v Jednom. Druhá vrstva, která v současnosti se sestává z kolem milionu Duší, jsou Duše, které také zvládly základní rozvrh znalostí duchovních hodnot. Jejich poznání zahrnuje pochopení vlastní úlohy ve vztahu k okolí a ke druhým. Třetí vrstva je tvořena Dušemi, které se zavázaly porozumět a dokonale si osvojit duchovní hodnoty. Jejich možnosti zahrnují spolupráci s druhými ohledem na předurčenou úlohu. Duše čtvrté skupiny aspirují na vůdcovství prostřednictvím motivování druhých. Pátá skupina jsou Duše, které se usilují o náročné úlohy, jejichž cílem je významně přispět k pokroku lidstva, je-li třeba, i prostřednictvím sebeobětování. Duše této skupiny jsou schopnými vůdci v jejich oblasti znalostí. Mnozí vynikající vědci, skladatelé a spisovatelé pocházejí z této skupiny. Šestá skupina je v současné době tvořena jen asi ze 300 Duší. Snaží se o úplné poznání. Duše s úplným poznáním by jednala správně ohledem na jakoukoli úlohu v Jednom. Ty Duše, kterým se úspěšně podaří uspokojit všechny požadavky na získání místa v této skupině, budou mít přidělenou jedinečnou odpovědnost za určitou oblast existence v Jednom. Jen tři Duše se zavázali na nejtěžší a nejbolestivější cestu dokonalosti, která je ostatními považována za téměř nedosažitelnou. Tyto tři Duše mají nejvyšší odpovědnost za blahobyt

v Jednom. Největší géniové světa a nejvýznamnější osobnosti lidských dějin se opakovaně reinkarovali z těchto tří Duší. Oni představují subjektivního Boha. Křesťané popisují trojici jako Otce, Syna a Ducha svatého. Blízko k vrcholu pyramidy v šesté skupině je i Duše Buddha.

Nejvyvinutější Duše trojice a první, která se stala dokonalou, se vyvíjela hlavně přes znalosti. Stala se učitelem ostatních dvou, v duchovním významu jejich „Otec“. Druhá Duše, která dosáhla dokonalost, se vyvíjela hlavně tím, že přebírala odpovědnost za druhých, zatímco její přístup k druhým se vyznačoval pochopením a soucitem, a v tomto smyslu ji nazýváme „Spasitel“. Tato Duše je neznámější svou inkarnací jako Kristus. Třetí Duše se vyvíjela hlavně svým přínosem k pokroku lidstva. Svým zaměřením na dříve neprobádané cíle se setkávala s neověřenými okolnostmi častěji, a na cestě k dokonalosti se také dopustila většího počtu chyb. Na delší cestě očisty se tato Duše stala dokonalou jako třetí.

JEDNO Někdy kolem bodu zrodu lidstva se Duším na silnici před-plánovaného růstu zatoužili po bezpečném útulku, v němž užívat naplnění, a zahájila se tvorba Jednoho. Jedno bude dokonalá společenská jednotka Duší, které budou existovat v dokonale čistém prostředí, a zatímco každá z Duší která jej bude obývat, bude mít příležitost uplatnění všech svých schopností. Bude obklopena plody krásy po úroveň, na které je schopna obojí vytvářet je a mít z nich prospěch. Stavba Jednoho je navržena tak, aby se průběžně přizpůsobovalo měnícím se potřebám Duší, které ho budou obývat.

Vlastní stavba Jednoho se podobá kouli, jejíž střed obývá vůdcovství. Počet vrstev a Duší v každé skupině je důležitý na to, aby se udržovala rovnováha celé stavby s ohledem na požadavky.

Poloha každé Duše není ve vývojových etapách Jednoho pevně stanovena. Duše stoupá do vyšší vrstvy převzetím a úspěšným dokonáním úkolů, které by typicky byly nad možnostmi průměrné Duše z její skupiny. Duše upadá, pokud opustí nebo zradí svou úlohu. Duše, která padne v důsledku jednotlivého života o více než dvě skupiny níže, než byla vrstva na níž zahájila cestu, jen velmi těžko postoupí zpět o více než jednu vrstvu.

Pozice, na které Duše vstoupí do Jednoho, se očekává být její konečnou pozicí v Jednom. Výjimku lze udělit pouze za výjimečných okolností, ale podmínky jsou náročné. Mimořádně je možné poskytnout další příležitost růstu a učení Duši, která si již osvojila výjimečné vlastnosti, pokud má také předpoklady svou prací významně přispívat k blahobytu obyvatel Jednoho. Tuto možnost obvykle přijmou oddané Duše, které se mohou cítit zavázány k následování příkladu vysoce pokročilých Duší, nebo mimořádně ambiciózní Duše, které se nedívají na to, co jich stojí postup. Úplná očista vyššího stupně před vstupem, je podmínkou povolení této možnosti. Pravidlo bylo stanoveno výkonným Bohem na zajištění toho, aby se dodatečnými odpovědnostmi v Jednom pověřovaly jen ty nejčistší Duše. Výkonný Bůh je / jsou ta / ty Duše z trojice, které k určitému bodu už dosáhli vlastní dokonalost.

Jedno se stane plně funkčním v bodě, který lze časově označit kolem roku 2165. Zpočátku bude Jedno jen malou jednotkou čistoty ve Vesmíru naplněném nečistotou. Na ochranu proti ohrožení bude potřebovat obranu a bezpečnost.

Budou tři fáze vývoje Jednoho, každá trvající chronologicky asi osm milionů let. První fáze, která právě probíhá, je fází učení, během níž Duše získávají znalosti a zkušenosti, umožňující jim převzít požadované pozice v Jednom. Během druhé fáze bude muset být provedena konečná očista všeho vědomí z vnějšího prostředí Jednoho. Ve třetí fázi subjektivní Bůh bude řídit veškerou existující energii a využije ji k nejlepšímu přínosu pro Jedno. Nastane rozkvět Jednoho a Božského povědomí. Na závěr třetí fáze Vesmír dosáhne seberealizace, zatímco se stane dokonale čistou pozitivní, vše-zahrnujícím existencí.

Blaho Uvědomění si vlastní přítomnosti v dokonalém prostředí jako je Jedno se rovná pocitu blaha. Duše s vlastně právním povědomím budou žít v Jednom v blahu, bez ohledu na jejich postavení. Blaho je stav uvědomování si toho že vše, co se děje slouží vlastnímu a kohokoliv jiného nejlepšímu možnému zájmu.

Uvědomění si všudypřítomnosti Boha v Jednom je výsledkem úplného souladu všech snažení všech obyvatel bez ohledu na pozici, ne výsledkem bezprostřední blízkosti každé Duše k Božské Duši.

Úkoly tří Božských Duší Úloha první Božské Duše v Jednom je srovnatelná s vůdcem zabezpečování výkonnosti. Během inkarnací tato Duše prokázala své jedinečné nadání, neomylnou logiku, cit pro dokonalost a rovnováhu, a mistrovství v zdrojích. Tato Duše je nejschopnějším vůdcem Jednoho. Povede první fázi učení. Duše, která se stala Božskou, jako druhá se bude starat o vzdělávání a blaho v Jednom. Tato Božská Duše povede třetí fázi pokojného rozvoje, během níž se povědomí rozroste do svých plných možností. Třetí Božská Duše bude dohlížet na vnitřní soudržnost a bezpečnost Jednoho, ve vztahu k vnějším prvkům. Tato Duše bude zodpovědná za obranu Jednoho během druhé etapy, kdy se boj o konečnou očistu všeho vědomí stane nezbytným. Rozhodnutí o důležitých a dalekosáhlých záležitostech, jako je například konečné souzení Duší ze šesté skupiny, si vyžadují společné stanovisko a dohodu všech tří Božských Duší.

Duše, které se staly Božskými, nebyly neomylné v každém z jejich jednotlivých životů. Vyskytly se i u nich rysy, jaké se očekávají od člověka. Avšak požadavky, které se na ně kladly, byly nepoměrně náročnější, zaměřené na odhalení byť jen nejmenší stopy slabosti. I ten nejmenší lidský přestupek v jejich případě vedl k smrtelnému trestu; i když nevedl nevyhnutelně k tělesné smrti, vedl k podrobení Duše téměř nesnesitelné bolesti. Většina jednotlivých životů Duší na cestě k Božskosti probíhala na jihu Evropy, ačkoliv jejich nejranější inkarnace byly na severu Afriky. Všechny tři Duše krátce inkarnovali na jihozápadě Asie a jako původní obyvatelé Ameriky. Nejschopnější Duše z vyšších vrstev následovaly stejnou, nebo podobnou zeměpisnou pouť. Některé oblasti světadílů poskytují určitým skupinám Duší vhodnější okolnosti pro růst a očistu jak by bylo poskytnuté podmínkami v jiných zeměpisných polohách.

Náplň Jednoho Každá Duše bude přispívat k úkolům Jednoho na úrovni dané vlastními schopnostmi. Pod vedením Božských Duší, požadované úkony budou probíhat ve třech specializovaných divizích.

Duše, které budou začleněny do divize výkonnosti Jednoho, využijí svou inteligenci a schopnosti na vytváření prostoru a příležitostí pro naplnění obyvatel Jednoho. Jejich příspěvek lze přirovnat k tvůrčímu umění a návrhářství, k vynálezcetví, ke zpracování výrobků, ke zprávě činností a řízení, k výrobě, a k odboru spravedlnosti.

Duše z divize vzdělávání a zabezpečování blahobytu se budou starat o pokračování Jednoho. Jejich funkce jsou srovnatelné s učiteli, sestřičky, léčiteli, redaktory vysílání, a komunikátory, což jsou také zaměstnání, ke kterým Duše této skupiny vykazují sklon v jejich jednotlivých životech.

Divizi, která je pověřena zajišťováním ochrany je možno přirovnat k armádě, policii a záchranným sborem. Její akce jsou založené na strategických zkušenostech a odvaze Duší, které patří k této skupině. Po vstupu Jednoho do fáze klidného rozvoje, se Duše z této skupiny přemění na elitní jednotky se zaměřením na vytváření špičkových příležitostí naplnění pro obyvatele Jednoho.

Rozmanitost v přirozené náklonnosti k určitým úkolům mezi Dušemi je dána jejich původem. Nejvyvinutější lidské Duše se zrodily v jurské a křídové době a přešli stovkami jednotlivých životů, než dosáhli úrovně lidské Duše.

Počet inkarnací První Božská Duše stanovila maximální povolený počet inkarnací pro vstup do Jednoho. Počet příležitostí v podobě jednotlivých životů, počítáno od bodu zrodu lidstva, je omezen pro každou skupinu. Omezení bylo vypočteno jako přiměřené očekáváním, které každá úroveň klade na Duši. Čím vyšší je skupina, tím nižší je počet povolených pokusů. Nejvyšší skupině je povolených 28 jednotlivých životů pro celé povědomí a na to, aby Duše aspirující na začlenění do této skupiny dosáhla úplnost. Nejvyšší povolené množství jednotlivých životů k dosažení požadavků pro vstup do páté skupiny je 33. 40 je povoleno pro čtvrtou skupinu, a 46 pro třetí. Pokud se Duši nepodaří splnit kritéria pro vstup do skupiny, kterou si původně stanovila jako cílovou, a pokud cílem ke kterému se Duše dopracovávala, bylo se začlenit alespoň do druhé skupiny nebo výše, existuje pro ni ještě možnost začlenit se níže. Druhá skupina má povoleno až do 50 inkarnací, a poslední možnost připojit se k první skupině je po 55 jednotlivém životě jako lidská bytost. Dokonání drobnějších zbývajících úkolů může být povoleno i po tom, co se již využily možnosti jednotlivých životů, a to cestou částečného spolu-vtělení s jinými vhodnými Dušemi. Ko-inkarnace se může uskutečnit mezi příbuznými Dušemi a vždy vyžaduje předchozí dohodu zúčastněných Duší.

Čím větší je Duše, tím je pravděpodobnější že bude současně inkarnovat některé své schopnosti do více než jedné osobnosti. Podmínky jednotlivého života, jakkoli složité, nemohou poskytnout takovou rozmanitost příležitostí, jaké vysoce pokročilá Duše potřebuje k tomu, aby přiměřeně dále pokročila po všech svých stránkách. Čím je Duše menší, tím méně je pravděpodobné že bude muset současně vtělit některé své schopnosti do více než jedné osobnosti.

Jména Duší Každá Duše má jméno. V lidské řeči je možné přeložit ho do čísel a písmen, které určují současnou pozici Duše ve skupině k níž patří. Současné jméno první Božské Duše je HHH777. Když se tři Božské Duše stanou jedno a jedno s Bohem, jejich společné jméno bude jen H7. Nejvyšší písmeno pro každou skupinu Duší je „H“, následované písmenem „T“. Tyto dvě písmena představují první a druhý ekvivalent zvuku na spirituální úrovni. Čím je pozice Duše nižší, tím je její jméno delší. Každé jméno má právě tolik písmen jako čísel, maximálně však po 9 z každého. Každá Duše má dané jméno, dokud si udržuje danou pozici. Duši, která změní svou pozici, bude dáno nové jméno, které odráží její novou pozici, a když jiná Duše zaujme její původní pozici, ta Duše dostane jméno uvolněné pozice. Pokračování každé Duše je zachováno a všechna její jména jsou zaznamenána. Dokonce i postupný vývoj té nejmenší částice Duše se dá plně vystopovat od samého počátku. Duše, které ztratí vlastní totožnost jako povědomí budou začleněny do skupinového povědomí. Skupinových povědomí je několik a každé je očíslováno. Příkladem skupinového povědomí jsou Duše těch zvířat, které ještě nedosáhly postavení samostatné Duše.

Spríbuznění a spríznění Duší Duše schopné lásky ne přímo spojené s jejich vlastním blahobytem, což se vztahuje na Duše ze čtvrté skupiny a výše, jsou obvykle spojeny s jinými Dušemi. Existují dva stupně spojení. Vyšší

formou je spříbuzenost Duší. Ta existuje mezi Dušemi, které se opakovaně dělí o zkušenosti svých životů. Úkoly, kterých se spříbuzněné Duše ujmu, mohou zahrnovat soutěžení a dokonce i nepřítel v jednotlivém životě, ne jen vzájemnou spolupráci a přátelství. Spříbuzněná Duše probere takovou roli ve vztahu ke své spříbuzněné Duši, jak se vyžaduje v daném bodě v nejlepším zájmu pokroku spříbuzněné Duše. Spříbuzněné Duše jsou obvykle na podobné úrovni vyspělosti a výběr jejich vzájemných úkolů se uskutečňuje na základě zvážení nejlepších možností každé. Spříbuzněnými jsou také tři Božské Duše. Pokud je to nutné, spříbuzněná Duše se obětuje, aby umožnila co nejlepší pokrok své spříbuzněné Duši. Spříbuzněné Duše jsou srovnatelné s přáteli, kteří udržují pečlivý přístup jeden k druhému.

Láska Jak se Duše postupně stává schopnou vzdát se sobectví, vyvíjí v sobě také možnost pocitů ne přímo spojených s vlastním přežitím, nebo blahobytem. Božská Duše, která se zcela vzdala sobectví, je schopna milovat druhých nejvíce. Pokud se podíváme na Jedno a porovnáme to se sluncem, paprsky lásky je možno vidět, jak se šíří z jeho Božského středu do okolí. Když paprsky Božské lásky proniknou přes jednotlivé úrovně, jsou vstřebávány a nahrazovány láskou obyvatel na té které úrovni, kteří vyzařují svou lásku dále směrem dolů, do okolí. Každá Duše dostane, co si zasloužila a láska se získá milováním druhých.

Čas neexistuje. Vše se odehrává „ted“. „Ted“ se podobá na obrovskou mozaiku, představující všechny události, které se kdy staly, právě se dějí a je stanoveno, že se udějí, v současném pohybu, který může být přeložen do časové posloupnosti, jako minulost, současnost a budoucnost. Vývoj lidstva se objevuje jako nekonečný film, ukazující veškeré dění trvale. Jak daleko dozadu nebo dopředu může Duše sledovat film, závisí na její pozici. Božská Duše vidí nejdál. Božské Duše jsou jediné, které mají přístup ke všem událostem, které ovlivňují lidstvo od počátku až po konec, jakož i vývoj Jednoho poté, co se dostane do výkonného stavu. Přístup k větší části informací, než je přirozeně dostupné Duši, se může povolit, pokud je to vyžadováno pro určité poslání.

Závěrečný soud Zákony posledního soudu formulovala první Božská Duše, která také dohlíží na jejich dodržování. Každá myšlenka a každý skutek každé Duše jsou zaznamenány na věčnost a berou se v úvahu. Soudní akt je udělen Duši číslo jedna ze šesté skupiny. Tato Duše je v pořadí druhá pouze vůči Božstvu. Zasloužila si své postavení tím, že byla nejspravedlivějším člověkem. Tato Duše je nejmoudřejší a nejspravedlivější Duši v Jednom, po Bohu. Její úkol je možno přirovnat k nejvyššímu soudci ve státě. Po Božskosti nejvyšší soudce je jediná Duše, která má přístup ke všem událostem od počátku, aby byla zajištěna úplná přesnost každé informace použité pro souzení.

Nejvyšší soudce a ostatní soudci nedosahují subjektivní rozhodnutí. Leckdo na téže pozici by dospěl k témuž uzávěru jménem první Božské Duše, jednající jako Bůh, ale stanovení soudci mají nejhodnější předpoklady pro tuto činnost. Přestože ne všechny Duše s odpovědností v Jednom mají všechny stávající znalosti, každá Duše s jakoukoli odpovědností má dokonalé znalosti své oblasti odpovědnosti. Čím má Duše vyšší a náročnější odpovědnosti, tím těžším zkouškám se musela podrobit a tím přísnější bylo i její souzení.

Nejvyšší soudce jmenuje Duše do postavení soudců pro skupinu pokusu a omylu. Duše ze skupiny pokusu a omylu není souzena po ukončení jednotlivého života, ale po použití všech svých příležitostí, nebo když se dopustí natolik závažného přestupku, že je třeba zhodnotit, zda je Duše vůbec hodna pokračování své existence.

Rysy Duše Duše se skládá z energie jejího povědomí. Čím je Duše znalejší, tím je větší. Duše ze šesté skupiny je několik set krát větší než Duše z první skupiny. Od Duše se očekává vyzařování barev z jejího těla. Ne všechny Duše mají všechny, nebo podobné barvy, a některé Duše jsou jasnější, než jiné. Stupeň jasnosti je dán stupněm čistoty Duše. Duše může mít nejvýše osm barev: bílou, bledě fialovou, tmavě fialovou, modrou, zelenou, žlutou, oranžovou a červenou. Představují barvy osmi čaker, jakož i ve vztahu k lidskému tělu. Pokročilejší Duše nejsou jen větší a jasnější, ale mají také více výrazných barev. Barvy menších Duší jsou obvykle více smíšené. Vzhled Duší bez schopnosti samostatné existence a neúplných pozůstatků Duší po konečné očistě, které splynou do vnější kůry Jednoho, se mísí do nevýrazné barvy kamene. Vnější kůra Jednoho je tvořena Dušemi, jejichž zbytkový objem znalostí a dovedností po očistě se ukázal být příliš malý na to, aby umožnil Duši samostatnou existenci.

Přítomnost každé barvy v Duši představuje pořízení určitých schopností. Bílá představuje celkovou sílu Duše. Bledě fialová odráží schopnost Duše uplatnit poznatky. Tmavě fialová je znakem zdatnosti. Modrá odráží znalost a moudrost. Zelená je znakem lásky. Žlutá znamená porozumění. Oranžová naznačuje přítomnost tvůrčích schopností. Červená odráží schopnost Duše jednat prostřednictvím síly. Úplná a očištěná Duše, která již ukončila svůj vývin, jak platí o Duších ze šesté skupiny, bude mít všech osm barev jasně vyzařujících z těla její energie.

Příslušné barvy nejvýraznějších nabytých schopností Božské Duše budou v ní větší a jasnější než by byly dány barvy nalezeny u jakékoli jiné Duše. Nejvýznamnějšími barvami první Božské Duše jsou modrá a žlutá, s tím že modrá představuje znalosti a um. Tato Duše je největší a nejjasnější Duši ze všech. Nejvýznamnějšími barvami druhé Božské Duše jsou zelená a žlutá. Zelená naznačuje lásku a pochopení. Během fáze harmonie tato Duše bude největší. Fialová a

žlutá jsou barvami třetí Duše, s tím že fialová představuje zdatnost. Tato Duše je druhou největší při dosažení Božskosti, a bude největší Duší během provádění fáze obrany, kterou povede. Postavení Duše v rámci společenství, její plný charakter a všechny její schopnosti jsou jasně viditelné z jejího vzhledu. Předstírání a nečestnost nejsou možné. Duše s nečistým úmyslem je odhalena její samotným vzezřením.

Duše mají zrak a sluch. Mohou cítit dotek a chuť, a mají schopnost si přeložit pach do své vlastní řeči. Při pohledu na osobu, Duše vidí jinou Duši v těle, u níž vidí všechny vnější i vnitřní části, jako i její myšlenky. Duše pronikají přes hmotu. Pohyb Duše je plynulý; klouže se na energii svých myšlenek. Pokud Duše na něco myslí, myšlenka ji přenesení k cíli. Pohyb Božské Duše je neomezený. Je to dáno její dokonalou znalostí veškeré existence jako i schopností stvořit. Duše z kterékoli skupiny Duší se může pohybovat volně v oblasti svých vlastních schopností a jak je vhodné pro její skupinu.

Duše z druhé a vyšší skupiny má schopnost předložit lidský vzhled. Přítomnost Duše během duchovního kontaktu je obvykle vnímána jako zdroj světla.

Duše nemají pohlaví Mají však vlastnosti, které lze popsat jako více ženské, nebo mužské. Takové vlastnosti, jako je obětavost, soucitnost, a péče o druhé dělají Duši více ženskou. Zatímco odvahu, sílu a schopnost rozhodování je lze označit jako více mužské vlastnosti. Tyto dva druhy vlastností se v Duši v průběhu jejího učení budou přibližovat k rovnováze. Duše s jasně mužskými vlastnostmi častěji inkarnují jako ženy, kdežto Duše se silnějším sklonem k ženským vlastnostem častěji inkarnují jako muži. Třetí Duše předurčena pro Božskost, která byla silně mužskou Duší, inkarnovala ze svých dvaceti osmi životů sedmkrát jako žena. Také jako žena projevila mimořádnou odvahu a sebeobětování. Samotné pohlaví výrazně schopnosti Duše nepředjímá.

Ve vztahu k podílu na úkolech, Duše s více ženskými vlastnostmi se vhodně doplňují s Dušemi, které jsou více mužské. Vlastnosti první Božské Duše, jako je čistá logika a cit pro rovnováhu, lze označit jako převážně mužské. Druhá Božská Duše se vyvinula s více ženskými vlastnostmi a zachovala si svůj citlivější charakter pro roli vůdce pro vzdělávání a blaho. Třetí Duše se vyvinula s jasně mužskými vlastnostmi, a přestože při nabytí Božskosti se její schopnosti více vyvážili, její převážně mužský charakter bude i nadále vyžadován její úlohou vůdce bezpečnosti. Součet vlastností všech tří Božských Duší zahrnuje rovnováhu mužskosti a ženskosti.

Přetrvání Duše Duše je soubor energie, který používá svou současnou formu tak dlouho, dokud je zachováno pokračování její povědomí. Duše, které vyčerpají své příležitosti inkarnovat bez toho, že by dosáhly naplnění na kterékoliv úrovni Jednoho, přispějí k tvorbě nových povědomí. Jakákoliv částice dobrého úmyslu nebo lásky, které se zrodily v průběhu vývoje lidstva, pokračují nadále, i když pouze přes začlenění do nově vytvořených Duší.

V případě mimořádně závažných přestupků vůči Zákonům Jednoho, Duši není dovoleno si ponechat vlastní povědomí tím, že se její části rozdělí. Tento proces se rovná smrti Duše. Je bezbolestný.

Vzkříšení bývá předmětem dohody tří Božských Duší. Soudci zváží poměr kladných a záporných vloh Duše a Duši, která má předpoklady hodnotného příspěvku ke společenství Jednoho, se poskytne povolení. Záporné částice Duše se předem očistí a udělají neškodnými částečnou ko-inkarnací s jinými vhodnými Dušemi procházejícími očistou na vlastní účet, před tím, než je částicím umožněno spojit se do celku a pokračovat dále jako povědomí.

Inkarnace obvykle nastane při narození. Duše vchází do těla při prvním nadechnutí se dítěte, přes korunu na hlavě. Pokud život v děloze, nebo průjezd přes porodní kanál poskytnou hodnotnou zkušenost za účelem nabytí vědomostí, Duše inkarnuje do zárodku. Pokud jsou nejranější zkušenosti těla pro Duši bezvýznamné, může inkarnovat nějaký čas po narození. Autorka inkarnovala do těla po dvou a půl měsících. Rodiče si všimli, jak se chování dítěte rázem změnilo právě v tomto čase. Opožděná inkarnace je možností pro Duše s povinnostmi pro Jedno.

Pokud částečná cesta životem nebo jen zkušenost je stejně důležitá pro dokonání procesu učení i pro jinou Duši, Duše se mohou dohodnout, že jiná Duše spolu inkarnuje do téhož těla na určitou část života. Ko-inkarnace má smysl pro Duše, které se snaží stát schopnými přebírání odpovědnosti za jiné. Obvykle jen spříbuzněné Duše ko-inkarnují.

Pokročilejší Duše může prostřednictvím dílčí ko-inkarnace poskytnout vyvíjejícímu se Duši některé rysy. Pokročilejší Duše pomáhají vyvíjejícím se Duším zrodit se ve vyšších podobách, a vztah podobný rodiče s dítětem mezi pokročilou a rozvíjející se Duší často pokračuje dále.

V ojedinělých případech se mohou obyvatelé těla vyměnit, ale paměť a schopnosti těla poskytují dojem pokračování totožnosti. Výměna se může uskutečnit u vyšších skupin Duší se záměrem umožnění co největšího bohatství zkušeností Duším na podobně náročné cestě.

Osud se skládá z jednotek učení, nebo očisty, které jsou považovány za nezbytné pro dosažení určité úrovně znalostí nebo zralosti. Duše z vyšších skupin si zabudovávají větší podíl osudu do svých plánů pro naplnění jednotlivého života. Pokud je Duše blízko k ukončení vysoké úrovně znalostí, obvykle ponechá pro improvizaci ve svých plánech jen velmi málo, pokud vůbec nějaký prostor. Duše ze skupiny pokusu a omylu neplánují události svých životů.

Duchovní průvodci jsou pomocníci, kteří doprovázejí Duše na plánované cestě vývoje, a pomáhají jim dosáhnout cíle, které si vedená Duše stanovila pro jednotlivý život. Vedená Duše a její průvodce mají závaznou smlouvu na dodržování plánu. Úkolem průvodce je povzbuzovat vtělenou Duši ve svých rozhodnutích ve smyslu plánu, přičemž má ochránit Duši před vážným zblouděním z vyvolené cesty. Obvykle není vhodné mít stejného průvodce pro více životů. Průvodce je obvykle specialistou určitého druhu, který se snaží podporovat vedenou Duši na její zvolené cestě. Průvodce bývá z téže, nebo z vyšší skupiny Duší a mezi vedenou Duší a jejím průvodcem bývá buď pouto, nebo alespoň blízkost.

Očista jen zřídka bývá radostnou zkušeností a proces učení bývá také bolestivý. Pravděpodobně je rozdíl, pokud ne rozpor mezi představou průvodce o tom, co je „dobré“ pro Duši, a co Duše doufá, nebo očekává, že se odehraje během inkarnace a bez vědomé znalosti plánu. Průvodce, s pomocí dalších Duší, chrání vedenou Duši před neopodstatněným nebo předčasným ublížením. Pokud je vhodné, inkarnované Duši mohou pomáhat i jiní pomocníci na její cestě, nebo mohou podporovat její poslání. Duše z vyšší skupiny, s vyšším podílem osudu vbudovaného do svého plánu bude mít trvalý šik Duší, pomáhajících s vůdcovstvím. Podle scénáře, který průvodce následuje, takové Duše podporují nebo brání vedené Duši v pozornosti se záměrem na vyvolávání takových sledů výsledků, jaké jsou vyžadovány pro naplnění plánu. Duše si zaslouží takovou podporu tím, že obětavě sama jiným pomáhá. Jsou Duše, které jsou ochotny využít své vědomosti a zkušenosti pro pokrok jiných a jsou Duše, které jsou méně velkorysé.

Množství specialistů asistovalo s různými úseky činností Duším na cestě k Božskosti, zatímco se dopracovávali k dokonalosti. Očista však zůstávala pod vůdcovstvím části vlastního povědomí Duše na cestě k Božskosti.

Andělé jsou krásné a čisté Duše vytvořené pro zvláštní účely první Božskou Duší ze základních tvarů energie. Andělé jsou dokonalé povědomí bez lidské zkušenosti. Hlavní rozdíl mezi nimi a Božskými Dušemi je, že andělé nemají schopnost zvětšovat si své povědomí z vlastní vůle. Byli stvořeni za účelem nasazení při zlepšování Duší podle předem stanovených požadavků. Každý anděl má schopnost vykonávat určitou roli. Zvláštní schopnosti anděla se odrážejí v jeho barvě. Barvy andělů se mění podle stejných pravidel, jaká platí pro lidské Duše. Andělé však nemají plnější paletu barev v jejich těle, jak by měly lidské Duše podobných rozměrů a čistoty, protože jejich vědomí a city nejsou stejně obsáhlé. Andělé jsou účinnějšími průvodci než lidské Duše, protože jsou spolehliví, silnější a méně citově ovlivnitelní. Andělé jsou nasazení k dosažení mimořádných výsledků v jednotlivém životě. Bylo by nepřiměřené nahradit lidských průvodců anděly, protože být průvodcem je cesta jak splatit dluh druhé Duši a je to také důležitý způsob učení.

Energetické stroje Duše ze skupiny pokusu a omylu nemají průvodců, jsou však doprovázeny energetickými stroji, které sledují a zaznamenávají jejich činy a přístupy. Tyto stroje nemají povědomí a jsou schopny dělat jen jednoduché úkony. Jsou srovnatelné s kamerami, které zaznamenávají a počítají přemety, které sledují. Když zaznamenají pokus o nepovolený čin, stroj spustí poplach. Pokus o nepovolený čin nastane tehdy, pokud by zamýšlený záporný čin překročil povolený počet činů svého druhu, pokud by byl v rozporu s plánem Duše, nebo pokud se stane za okolností, které nejsou té které Duši povoleno.

Léčení Duše se léčí očistou a splacením dluhu. Dluhy a záporné skutky se projevují jako tmavé skvrny a stíny v těle Duše, které musí být odstraněny před vstupem do Jednoho. Splacení dluhu se děje ve vztahu k jiným Duším, nebo ve vztahu k prohlédnutí, pokud tyto vyústily v nepříznivých důsledcích pro druhé. Při posledně zmíněném Duše zvykne inkarnovat do podmínek, které podcenila. Tyto mohou zahrnovat příslušnost k rasovým či etnickým skupinám, sexualitu, společenský původ, atd. Dluh vůči druhým Duším může vzniknout buď nadměrným získáváním hodnot, pokud Duše vezme nebo získá více, než jí náleželo, nebo způsobením nezasloužených útrap jiným.

Duše se očišťuje vystavením nepříznivým zkušenostem stejného nebo podobného druhu jaké způsobila jiným, aniž by se jednalo o dluh. Výše splacení dluhu a očisty je různá pro každou skupinu Duší. Pokud Duše z vyšší skupiny neúměrně způsobí strádání Duši z nižší skupiny, příslušná odplata a očista bude sestávat z násobku způsobeného rozsahu útrap. Duše ze šesté skupiny splatí sto násobek každého svého přestupku vůči Duši z první skupiny. Prvky učení a léčení splývají, a když dosáhnou úrovně, která umožňuje vstup do Jednoho, Duše je uzdravena do úrovně, při níž vstupuje.

Nedostatek znalostí předepsán pro příslušnou skupinu představuje chorobu Duše. Jen uzdravené Duši je umožněn vstup do Jednoho.

Ve většině případů naplnění a uzdravení nesou s sebou stejný obsah. Jak Duše postupuje do nových a náročnějších oblastí svého působení v rámci jejího učení, očekává se, že udělá nové chyby, které se projeví jako nové onemocnění na úrovni Duše, vyžadující další léčení. Naplnění a uzdravení jsou dvě, téměř neoddelitelné stránky růstu Duše. Jen dokonalá Duše může dosáhnout nové úrovně naplnění, aniž by bylo nutné její další léčení. Naplnění s sebou přináší pronikání do nových oblastí poznání, v důsledku čehož Duše roste, nabývá dodatečné schopnosti, a na základě těch může postoupit do vyšší skupiny.

Uzdravení vtělené Duše se obvykle dokonává při odchodu ze života. Přitom zlepšení vážného stavu, nebo neočekávané uzdravení se z nemoci, nebo zranění poukazuje na to, že Duše má více práce, kterou ještě musí provést, ve smyslu vlastní nápravy, nebo že Duše má poslání. Stupeň možného uzdravení Duše ze skupiny pokusu a omylu je těžko měřit, protože pro tuto skupinu neexistuje měřítko. Bez vypracovaného plánu je těžko měřit možný pokrok. Uzdravování Duše ze skupiny pokusu a omylu začne probíhat od bodu jejího připojení se ke skupině na před-plánované cestě vývoje.

ZPŮSOBY PROJEVU Jen neúplná Duše je sobecká. Čím více je Duše pokročilá, tím více vyhledává příležitosti pro uplatnění svých znalostí a zkušeností pro dobro ostatních. První Boží Zákon zní, že ***Naplnění se vždy týká druhých.***

Proces nabývání naplnění každé Duše se děje v souladu s důvody vtělení jiných Duší, které potká během jejich jednotlivých životů. Náhodné jevy se nedějí ve vztahu k Duším na před-plánované cestě vývoje. Pokud určitý čin nebo projev ovlivňuje jinou Duši, týkalo se to obou. Každá událost, která nastane, se týká každého, koho tím ovlivní. ***Nevhodná událost se neděje,*** to je druhý Boží Zákon.

Znalá Duše bude během inkarnace soustřeďovat svou pozornost na pozitivní důsledky všech dějů kolem ní. Nečistá Duše s omezenými znalostmi posuzuje události povrchně a zdůrazňuje nepěkné stránky v skutcích jiných. Záměry jsou to, na čem záleží. ***Duše je souzena více za její úmysly, než za výsledky jejích činů,*** to je třetí Boží Zákon.

Každý čin, který způsobí bolest druhým a je vykonán s úmyslem zranit druhých, je motivován chamtivostí, nebo je výsledkem nedbalosti, je přestupkem. Užít prospěch z bolesti jiných je také přestupek. Bolestivé činy učiněné vůči sobě samému mohou být součástí plánu, a pokud nevedou k utrpení nebo potížím jiných, nejsou přestupkem.

Pro Duši je nemožné převzít břemeno přestupků druhých. Návrhy takové možnosti jsou iracionální. Byly by v rozporu se Zákony Vesmíru. ***Duše je plně odpovědná za všechny své činy,*** to je čtvrtý Boží Zákon.

Protože Duši, která se stane neschopna růstu, není povoleno pokračovat v daném životě, provedení velmi závažných přestupků může vést k odvolání Duše dříve, než bylo plánováno. Odvolání by bylo nařízeno rozhodnutím soudců. ***Důvodem pro inkarnaci je růst Duše,*** to je pátý Boží Zákon.

Duše, která získala určité poznání, roste dále sdílením tohoto poznání s druhými prostřednictvím péče, soucitu a odpovědnosti. ***Hodnota poznání je v jeho přínosu pro druhé,*** to je šestý Boží Zákon.

Mimořádné výdobytky vedou k zrychlenému nárůstu znalostí, avšak cesta k nim také snadněji přináší sebou omyly. ***Dělání chyb není na překážku růstu,*** to je sedmý Boží Zákon.

Duše dodávají rysy svému osudu svými činy a přístupem během vtělení bez ohledu na to, zda věří v život po opuštění těla, nebo ne. Mnohé Duše žijí čisté, smysluplné a užitečné životy aniž by věřili v cokoliv. Samotná víra není znamením pokročilosti.

Duše obvykle opouští tělo s posledním dechem, ačkoliv v některých případech může odejít dříve, nebo postupně. Duše opouští tělo přes korunu na hlavě, podobně jako když se vytahuje ruka z rukávu. Postupný odchod z těla nastane tehdy, když určitá část vědomí pokračuje v plnění úkolů, zatímco ostatní části ukončili své.

Život na Zemi není jediným prostředím, kde se Duše podrobena zkušenostem, avšak Zem je posledním působištěm kde se dá získat vstup do Jednoho.

NOVÁ FÁZE Nová generace Duší se již začleňuje do procesu, a Duše, jejichž duchovními rodiči byly předcházející generace přicházejí s poznáním lásky už v sobě. V porovnání s Dušemi jejich rodičů, které prorazily cestu, jejich naplnění proběhne rychleji. Nová generace Duší posune pokrok poznání do nových výšin. Jedno poroste s každou následující generací naplněných Duší, po ukončení každého cyklu.

Sedm Božích Zákonů:

- *Naplnění vždy zahrnuje druhé*
- *Nevhodná událost, by se nestala*
- *Duše je souzena více za její úmysly, než za výsledek její činů*
- *Duše je plně odpovědná za všechny své činy*
- *Důvodem pro inkarnaci je růst Duše*
- *Hodnota poznání je v jeho přínosu pro druhé*
- *Dělání chyb není na překážku růstu*